

ใบความรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อักษรนำ
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๖ เรื่อง ภาษาเพื่อการสื่อสาร
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อักษรนำจำให้ตี
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

อักษรนำ

อักษรนำ คือ พยัญชนะ ๒ ตัวเรียงกันประสมสระเดียวกัน ตัวหน้าทำให้พยัญชนะตัวที่ตามมาออกเสียงวรรณยุกต์เหมือนตัวนำ ตัวหน้าจะเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลาง ตัวที่ตามมาเป็นอักษรต่ำเดียวกันนั้น ออกเสียงได้ ๒ แบบ คือ ออกเสียงพยางค์เดียว และออกเสียง ๒ พยางค์

๑. อักษรนำที่ออกเสียงพยางค์เดียว

คำที่มี **ห นำ** พยัญชนะตัวหลัง ง ญ น ม ย ร ล ว เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ จะออกเสียงตามพยัญชนะ ห เช่น หมอ หนา หนักหนา เหยียด หยาม หญ้า หงาย หยากไย่ หงอยเหงา หลวง หลุหลา หลาน หลงไหล หุดหวิด

คำที่มี **อ นำ** พยัญชนะตัวหลัง ย เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ จะออกเสียงตามพยัญชนะ อ มี ๔ คำ คือ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

๒. อักษรนำออกเสียงสองพยางค์

อักษรสูงนำต่ำเดียว นำพยัญชนะตัวหลัง ง น ม ย ร ล ว พยางค์หน้าออกเสียงคล้ายประสมสระอะ ครึ่งเสียง เช่น สนุก สนาน สมาน สม่คร ขยะ ขยับ ฝรั่ง ฉลาด

ตัวอย่างการเขียนคำอ่าน	สนุก	อ่านว่า	สะ-หนุก
	ขยับ	อ่านว่า	ชะ-หยับ
	ขยะ	อ่านว่า	ชะ-หยะ

อักษรกลางนำต่ำเดียว นำพยัญชนะตัวหลัง ง น ม ร ล ว พยางค์หน้าออกเสียงคล้ายประสมสระอะ ครึ่งเสียง เช่น อุ่น หนู จมูก จรวด อร่อย ตลาด ตวัด จริต

ตัวอย่างการเขียนคำอ่าน	อุ่น	อ่านว่า	อะ-หอุ่น
	หนู	อ่านว่า	ตะ-หนุ
	อร่อย	อ่านว่า	อะ-หร่อย